

drobné závazky národního výboru, jichž výplata byla naléhavá, a sice naskytla se k tomu příležitost tím, že byl pověřen finanční správou a likvidací zemského národního výboru. Toto vyličení věci nestačí, by zažalovaný nárok mohl býti pokládán za veřejnoprávní (srovnej k tomu rozhodnutí čís. 6036 sb. n. s.).

Čís. 8339.

Rejstříkovému soudu nepřísluší zkoumati, zda trvají mimořádné poměry válkou způsobené ve smyslu § 2 nařízení ze dne 27. července 1920, čís. 465 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 29. září 1928, R I 575/28.)

Rejstříkový soud zamítl žádost o zápis společnosti s r. o. do rejstříku, neboť ministerstvo vnitra republiky Československé výnosem ze dne 7. května 1928 vzneslo odpor proti žádanému zápisu, ježto zakládání společností toho druhu není žádoucí v zájmu národohospodářském. Rozkladu do tohoto usnesení rejstříkový soud nevyhověl. Důvody: Po stránce formální jest rozklad vadný potud, že podán jest jménem společnosti, ač této dosud není (§ 2 zák. o společnostech s r. o.) a není tudíž k podání rozkladu oprávněna, nýbrž jen zakladatelé zamýšlené společnosti pokud se týče ustanovení jednatelů. Nehledíc však k tomu není rozklad odůvodněn. Mínění rozkladu, že rejstříkovému soudu přísluší zkoumati otázku, zda trvají mimořádné poměry válkou způsobené a v § 2 vl. nař. ze dne 27. července 1920, čís. 465 sb. z. a n. zmíněné, soud rejstříkový nesdílí. V § 2 cit. nař. obsažen kategorický předpis o tom, že soud rejstříkový smí povolit zápis tam naznačený, jen, nepodá-li ministerstvo vnitra ve lhůtě tam stanovené odpor. Věta »žádá-li se po dobu mimořádných poměrů« obsahuje pouhou motivaci dalšího ustanovení, nikoli však podmínku platnosti ustanovení, jejíž splnění příslušelo by soudu zkoumati. Kdyby bylo nařízení zamýšlelo svěření soudu zkoumání otázky, zda mimořádné poměry skutečně tu jsou, bylo by to výslovně ustanovilo. To plyne i z § 3 rámcového zákona čís. 337/1920 sb. z. a n., v němž stanovena podmínka platnosti nařízení podle zákona toho vydaných a uloženo vládě, by uveřejnila ve sbírce zákonů a nařízení vyhlášku o tom, že nařízení podle zákona toho vydané pozbylo platnosti. Rovněž z § 1 cit. zákona jde jasně na jevo, že zákon posouzení otázky, zda jsou tu mimořádné poměry, vyhradil vládě a jen jí, a nemohla tedy podle mínění soudu vláda řešení otázky té nařízením přenést na soud a také citovaným nařízením nepřenesla. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil, poukávav k důvodům obou usnesení prvního soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu neshledav podmíněk § 16 nesp. říz.